

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 63.

Anden Session.

23de Møde.

Tredagen den 8de November

(Fortsat.)

Ordføreren (forts.): Han fremhævede end videre, at der vel nu kunde være en meget stærk Opinion mod denne Beskatnings Vedbliven, men at man ikke kunde lægge en særdeles Vægt paa denne Opinion, forinden det havde viist sig, hvor langvarig den vilde være, og navnlig om den vilde være større end den, som muligviis vilde kunne fremtræde mod den foreslaaede Indkomstskat, hvortil vi have hentydet som den Kilde, gennem hvilken der kunde hentes Erstatning for det Afgangstab, man vilde komme til at lide. Jeg troer nu idetmindste for mit Vedkommende, og jeg antager ogsaa, at Thingets fleste Medlemmer ville være enige med mig heri, at det ikke vil være nogen Frygt for, at der skulde opstaae en saadan Opinion mod Indkomstskatten, at man skulde være nødt til at vige tilbage fra det i denne Henseende foreslagte Forslag, og jeg troer heller ikke, at den Opinion, som er imod den kjøbenhavnske Accise, er baseret paa saadanne Grunde, at den kan antages at ville forsvinde for Fremtiden; thi disse Grunde, som jeg ikke her skal gennemgaae, men som fra flere Sider, og navnlig under den forrige Behandling, med saa stor Styrke ere fremhævede, ere netop erkjendte af Alle for at være af en saadan Gyldighed og indeholdende en saadan indre Sandhed, at man ikke kan tvivle om, at de ville blive ved at udøve den Indflydelse; som de i dette Dieblit have paa denne Forsamlings Medlemmer og de fleste udenfor denne Sal; men i ethvert Tilfælde, selv om Opintionen mod Indkomstskatten maatte blive saa stærk, at man maatte vige tilbage for den, og at man altsaa maatte være betænkt paa at benytte andre Beskatningskilder for at

skaffe Staten sine fornødne Indtægter, saa kunde de, som antage, at Consumtionens Vedbliven i Kjøbenhavn, efterat den er ophørt paa andre Steder, i og for sig er uretfærdig og ubillig, dog aldrig antage, at Legislaturen skulde komme til at benytte Beskatningskilder, som den har anseet for at være af saadan Art, og den Grund, som saaledes er fremhævet, synes mig at tabe sin Magt, naar man fuldkommen erkjender denne Ubillighed og Uretfærdighed. Den Grundsatning, som ved flere Leiligheder har været den herskende hos Forsamlingens forskjellige Medlemmer med Hensyn til Beskatingen, og hvortil den høitærede Finantsminister ogsaa ved andre Leiligheder har erklæret at hælde, nemlig den, at man ikke skal beskatte de samme Gjenstande paa en forskjellig Maade, eftersom de findes paa forskjellige Steder, det er denne Grundanskuelse, hvorved vi maae holde fast, og det er efter den Grundanskuelse, at Consumtionens Vedbliven paa et enkelt Sted maa erkjendes for uretfærdig, og det er i Henhold til den, at Udvalget har udtalt sig om dette Punkt, saaledes som det har gjort i sin Betænkning, og som den høitærede Finantsminister nærmere har imødegaaet.

Den ærede Finantsminister fandt, at det i ethvert Tilfælde fra Rigsdagens Side vilde være værdigere om man indskrænkede sig til at udtale, at man for Diebliffet ikke kunde have Consumtionen, og at man vilde opsætte at tage nærmere Beslutning om, naar dette kunde skee, indtil man i Fremtiden bedre kunde oversee Statens hele finantsielle Stilling. Jeg troer ikke, at der er noget Uværdigt for Forsamlingen i at udtale, at den erkjender, at vi for Diebliffet ikke kunne ophæve Indførselsconsumtionen i Kjøbenhavn, fordi vi ikke have den fornødne Tid til at tage under Overveelse, paa hvilken anden Maade Indtægtsafgangen skal afhjælpes,